

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Global Holding, a.s.**, se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Praha, IČ 27319237, zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční nám. 14, Praha, proti **žalovanému: Generální finanční ředitelství**, sídlem Lazarská 7, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2012, č.j. 20933/12-2110-011826,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 25.6.2012, č.j. 20933/12-2110-011826, a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15.3.2012, č.j. 3128/12-1500-506476, se pro **vadu řízení zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.10.2014, č.j. 15 Af 331/2012-23, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 26 150,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního finančního ředitelství ze dne 25.6.2012, č.j. 20933/12-2110-011826, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15.3.2012, č.j. 3128/12-1500-506476, kterým byla podle § 82 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), prodloužena lhůta pro vrácení dokladů zapůjčených při daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2010 a 1. a 2. čtvrtletí roku 2011.

Žalobce uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí finančního ředitelství byla uvedena žádost o ústní projednání odvolání v přítomnosti zástupce žalobce, aby tak bylo realizováno právo žalobce vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Žalovaný však ústní jednání nenařídil a v napadeném rozhodnutí uvedl, že ústní projednání odvolání staví na roveň seznámení se s důkazy podle § 115 daňového řádu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu je povinností žalovaného umožnit jednotlivci, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti. To zahrnuje i případ, kdy není proveden žádný důkaz. Nové skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí, o kterých není v prvostupňovém rozhodnutí ani zmínky navíc svědčí o tom, že žalovaný dokazování prováděl. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, neboť žalovaný ústní projednání odvolání neumožnil a rozhodnutí bylo vydáno na základě důkazů, se kterými žalobce nebyl seznámen před oznámením rozhodnutí.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že nebyla zapotřebí žalobcova přítomnost v řízení o prodloužení lhůty, neboť není potřeba jeho součinnosti. Tento právní názor je v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť stanoví-li ustanovení § 82 odst. 4 daňového řádu, že omezení dispozice s majetkem žalobce je možné v delší době než třicet dní jen ve zvlášť složitých případech, je daňový orgán v řízení o prodloužení lhůty povinen prokázat, že o zvlášť složitý případ jde. Objektivní složitost případu však nesmí pramenit ze subjektivní situace správce daně. Skutkový stav dokládající zvláštní složitost případu nebyl prokázán žádným důkazem a žalobce nebyl seznámen s objektivními skutečnostmi zvláštní složitosti, coby podmínkou pro prodloužení lhůty pro zapůjčení dokladů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její odmítnutí či zamítnutí a konkrétně uvedl následující. Dne 9.3.2012 před uplynutím zákonné lhůty pro vrácení zapůjčených dokladů podal Finanční úřad v Děčíně (dále jen „správce daně“) v souladu s ustanovením § 82 odst. 4 daňového řádu nadřízenému finančnímu ředitelství žádost o prodloužení lhůty k navrácení dokladů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly. Důvodem pro podání této žádosti byla skutečnost, že většina dokladů měla být podrobena rozsáhlému dokazování, včetně provedení dožádání, zaslání výzvy k prokázání skutečností a provedení místního šetření. Následně bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení lhůty pro zapůjčení dokladů do 29.6.2012. Prodloužená lhůta pro zapůjčení dokladů byla správcem daně využita pouze v nezbytné míře, neboť dne 13.4.2012 byl žalobce vyzván k převzetí dokladů, které fakticky převzal dne 23.4.2012. Dle žalovaného nebylo zasaženo do vlastnického práva žalobce, neboť žalobce měl možnost přístupu k dokladům v rámci institutu nahlížení do spisu. Navíc pokud by žalobce uvedl, že zapůjčené doklady potřebuje pro obchodní jednání či podobné účely, správce daně by mu dotčené doklady vydal. K ničemu takovému však nedošlo. Pokud se žalobce cítil dotčen na svých právech, mohl využít stížnosti podle § 261 daňového řádu. Samotné držení dokladů správcem daně není založeno žádným rozhodnutím správce daně, ale pouze faktickým úkonem. V takovém případě tedy měl žalobce podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Případná nezákonnost samotného držení dokladů žalobce správcem daně nemůže být hodnocena v tomto řízení, jelikož žaloba napadá zákonnost rozhodnutí žalovaného podle § 65 a násl. s.ř.s., nikoliv zákonnost zásahu provedeného správcem daně. Rozhodnutí v odvolacím řízení bylo vydáno bez předchozího ústního projednání. V případě prodloužení lhůty k zapůjčení dokladů vychází nadřízený správce daně, který o prodloužení lhůty rozhoduje, pouze z žádosti podané podřízeným správcem daně a z důvodů v ní uvedených. Hodnocení dokladů a důkazů, které obsahuje samotný daňový spis, nemůže

nadřízený správce daně provést. Následně v odvolacím řízení proti rozhodnutí o prodloužení lhůty k zapůjčení dokladů, může odvolací orgán pouze hodnotit zákonnost vydaného rozhodnutí, nezabývá se samotným obsahem daňového spisu a skutečnostmi, které prověřuje správce daně v rámci daňové kontroly. Během odvolacího řízení nebyly použity žádné nové důkazní prostředky, ale pouze došlo k přezkumu vydaného rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti. Jak vyplývá z ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, nebyl dán důvod k projednání věci ústně. V době rozhodnutí o odvolání byly zapůjčené doklady již vráceny a žalovaný jednal tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Daňový řád povinnost seznámit daňový subjekt se žádostí o prodloužení lhůty k navrácení zapůjčených dokladů nestanoví, a proto nedošlo ke zkrácení práv žalobce ani v tomto smyslu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud předně uvádí, že ve věci již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 1.10.2014, č.j. 15 Af 331/2012-23, kterým odmítl žalobu žalobce, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutím o prodloužení lhůty podle § 82 odst. 4 daňového řádu se toliko prodlužuje místní šetření a jedná se tak o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem podle § 70 písm. c) s.ř.s., který je ze soudního přezkumu vyloučen.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.1.2015, č.j. 4 Afs 216/2014-32, zrušil uvedené rozhodnutí zdejšího soudu a mimo jiné uvedl (odst. 16 a 18): „*Přestože povinnost k zapůjčení dokladů a jiných věcí vyplývá přímo ze zákona (§ 82 odst. 2 daňového řádu), lhůtu 30 dní k jejich vrácení je možné opakovaně prodlužovat, aniž by byla stanovena její maximální délka (§ 82 odst. 4 daňového řádu). O tuto lhůtu se neprodlužuje místní šetření, ale povinné osoby jsou v této době povinny strpět zásah do svých práv v podobě odnětí správcem daně vyžádaných dokladů, popřípadě jiných věcí. Nejvyšší správní soud zastává, aniž by jakkoli posuzoval skutkové okolnosti předloženého případu, názor stěžovatele, že rozhodnutí podle ustanovení § 82 odst. 4 daňového řádu zasahuje do vlastnického práva (čl. 11 odst. 1 Listiny) nebo do práva na podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny) dotčených osob. Uvedeným rozhodnutím totiž vzniká osobám, u nichž je šetření (případně daňová kontrola) prováděno, povinnost strpět omezení vlastnického práva spočívající v zadržení dokladů a jiných věcí správcem daně. Svojí povahou tak rozhodnutí o prodloužení lhůty naplňuje materiální stránku rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a zároveň v souladu s § 101 odst. 1 daňového řádu splňuje i podmínku formy (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, č. 2725/2013 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). ...otázka zákonnosti prodloužení doby zadržení zapůjčených dokladů zpravidla nesouvisí s meritem věci a ani případná nezákonnost takového jednání správce daně, ačkoli by zasahovala, respektive porušovala ústavně zaručená základní práva daňového*

subjektu či osoby zúčastněné na správě daní, by nepředstavovala podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Proto i v případě rozhodnutí podle § 82 odst. 4 daňového řádu se jedná o rozhodnutí samostatně přezkoumatelné správním soudem v řízení o žalobě podle § 65 s.ř.s., na které se nevztahuje výluka uvedená v § 70 písm. c) s.ř.s. “ Argumentace žalovaného, že se v daném případě nejedná o zásah do vlastnických práv žalobce, neobstojí, jak vyplývá z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který je pro soud závazný podle § 110 odst. 4 s.ř.s.

Soud veden shora uvedenými závěry, po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v rámci daňové kontroly předložil správci daně dne 9.1.2012, dne 20.1.2012 a dne 16.2.2012 účetní doklady. Žadostí ze dne 9.3.2012 požádal správce daně podle § 82 odst. 4 daňového řádu finanční ředitelství o prodloužení lhůty pro vrácení dokladů předložených žalobcem. Tuto svou žádost odůvodnil nutností rozsáhlého dokazovacího řízení, kdy bude nutno vydat dožádání, výzvy k poskytnutí informací a k prokázání skutečností, včetně provedení místního šetření. Dále správce daně v žádosti uvedl, že uplatňované nároky na odpočet daně spolu vzájemně souvisí, a proto je nezbytné zachovat kontinuitu jednotlivých zjištění a následně je konfrontovat s daňovými doklady pro ucelenost závěrů. Na to bylo vydáno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15.3.2012, č.j. 3128/12-1500-506476, kterým byla prodloužena lhůta pro vrácení dokladů do dne 29.6.2012. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém mimo jiné uvedl, že rozhodnutí ze dne 15.3.2012 je nepřezkoumatelné, neboť není řádně odůvodněno, aby mohl jednotlivec posoudit jeho oprávněnost. Dále namítl, že nebyl seznámen se žádostí správce daně o prodloužení lhůty ani s výsledky šetření, ve kterém se prokázala oprávněnost požadavku podřízeného správce daně, a k tomu namítl, že prodloužená lhůta je nepřiměřená. Žalobce v odvolání výslovně požádal o ústní projednání odvolání v přítomnosti zástupce žalobce, aby mu bylo umožněno vyjádřit se ke všem prováděným důkazům a aby mu byla zaslána kopie předkládací zprávy k tomuto odvolání. Přípisem ze dne 12.6.2012 žalovaný sdělil žalobci, že daňový řád neukládá správci daně zaslat daňovému subjektu předkládací zprávu, ale je možno se s ní seznámit v rámci institutu nahlížení do spisu. K možnosti nařízení ústního jednání se nijak nevyjádřil.

Podle § 82 odst. 4 daňového řádu zapůjčení dokladů a jiných věcí nebo odebrání vzorků potvrdí správce daně při jejich převzetí nebo odebrání. Převzaté doklady a další věci nebo odebrané vzorky vrátí správce daně osobě, od které je převzal, nejpozději do 30 dnů od jejich převzetí nebo odebrání. Ve zvlášť složitých případech, zejména je-li nutno zapůjčené doklady a další věci nebo odebrané vzorky podrobit vnější expertize, může tuto lhůtu prodloužit nejblíže nadřízený správce daně; pokud důvody pro zapůjčení trvají, může být tato lhůta z důležitých důvodů prodlužována opakovaně.

Podle čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že mu svědčí právo na ústní projednání odvolání, pokud o to požádá. Tento svůj právní názor opřel žalobce zejména o nález Ústavního soudu ze dne 7.1.2004, sp. zn. II. ÚS 173/01, www.usoud.cz, a rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, sp. zn. 9 Afs 79/2009, www.nssoud.cz. Soud však má za to, že právo na ústní projednání věci v odvolacím řízení, jehož se dovolává žalobce, daňovým subjektům nesvědčí, a to ani dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83, publ. pod č. 1440/2008 Sb. NSS, vyplývá, že není-li v daňové věci prováděno dokazování jinak, než prostřednictvím listin, lze zpravidla uzavřít, že pokud je daňovému subjektu umožněno seznámit se s obsahem správního spisu a rozhoduje-li správce daně pouze na základě listin v něm zařazených, lze takový postup považovat za naplnění předmětného atributu práva na spravedlivý proces.

Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.10.2014, sp. zn. 9 Af 18/2011, www.nssoud.cz, platí, že: „*V případě, že odvolací orgán nepřistoupí k provádění dokazování (srov. § 115 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, upravující možnost provádět dokazování odvolacím orgánem) a o odvolání rozhodne na základě podkladů shromážděných správcem daně, které jsou již obsaženy ve správním spisu a jsou daňovému subjektu známy, není jeho povinností nařídit ve věci jednání.*“

Tento právní názor potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2014, sp. zn. 6 Afs 144/2014, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že pokud v odvolacím řízení neopatřoval odvolací orgán žádné důkazy a jedinými důkazy, z nichž vycházel nad rámec důkazů shromážděných správcem daně, byly listiny předložené samotným daňovým subjektem, nemohl být daňový subjekt zkrácen na svém právu vyjádřit se k prováděným důkazům ani na právu, aby jeho odvolání bylo projednáno v jeho přítomnosti.

V daném případě je ze správního spisu patrné, že po podání odvolání nebyly opatřovány žádné důkazy a žalovaný o odvolání rozhodl toliko na základě obsahu spisu shromážděného správcem daně a finančním ředitelstvím. Na základě shora uvedených závěrů relevantní judikatury soud konstatuje, že v daném případě právo na ústní projednání odvolání žalobci nesvědčí, stejně jako právo být seznámen s nově opatřenými důkazy, neboť ty opatřovány v odvolacím řízení nebyly. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Soud se dále zabýval otázkou, zda byl žalobce řádně seznámen s podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí finančního ředitelství o prodloužení lhůty k zapůjčení dokladů ze dne 15.3.2012, ze kterých následně vycházel i žalovaný.

Zde je nutno zdůraznit odlišnost situace mezi řízením o odvolání, v němž nejsou opatřovány důkazy, a prvoinstančním řízením o prodloužení lhůty podle § 82 odst. 4 daňového řádu. Žádost o prodloužení lhůty pro vrácení dokladů podává správce daně nadřízenému správci daně. Tato žádost musí být odůvodněná skutečnostmi, z nichž se podává, že jde o případ zvláštní složitosti. Nadřízený správce daně tuto žádost a skutečnosti v ní uvedené posoudí a v případě, že shledá důvodnost této žádosti, dle své úvahy lhůtu k vrácení dokladů prodlouží. Jedná se tedy o řízení, kde na jedné straně vystupuje správce daně tvrdící a prokazující, že jsou zde skutečnosti opravňující prodloužení zásahu do vlastnického práva daňového subjektu, spočívajícího v zadržování dokladů daňového subjektu, a na druhé straně je daňový subjekt vlastníci daňové doklady, který se může či nemusí s tvrzeními správce daně ztotožnit. K tomu, aby se daňový subjekt mohl k žádosti správce daně vyjádřit před rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, musí mít možnost seznámit se s žádostí a dalšími důkazy a skutečnostmi, které její důvodnost podpírají. Na tomto právu daňového subjektu je

nutno trvat, neboť je rozhodováno o dalším trvání zásahu do ústavně zaručeného vlastnického práva.

Odporovalo by principu rovnosti zbraní v daňovém řízení, pokud by stejnou možnost prostudovat celý soubor shromážděných podkladů jako celek a porovnávat jednotlivé důkazy mezi sebou, neměl mít vedle správce daně a nadřízeného správce daně, rozhodujícího o prodloužení lhůty, i daňový subjekt (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.10.2014, sp. zn. 6 Afs 144/2014, www.nssoud.cz). Ze správního spisu je zřejmé, že žádost správce daně o prodloužení lhůty pro vrácení dokladů ze dne 9.3.2012 byla doručena finančnímu ředitelství dne 12.3.2012, které, aniž by upozornilo žalobce na předloženou žádost a umožnilo mu se k ní vyjádřit, dne 15.3.2012 vydalo rozhodnutí o prodloužení lhůty pro zapůjčení dokladů. Žalobce tak nebyl prokazatelně seznámen s obsahem žádosti správce daně o prodloužení lhůty podle § 82 odst. 4 daňového řádu, ačkoliv z ní finanční ředitelství (nadřízený správce daně) vycházelo, čímž došlo ke zkrácení procesního práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stejně jako k porušení zásady součinnosti zakotvené v ustanovení § 6 odst. 2 daňového řádu a zásady šetření práv daňových subjektů zakotvené v ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu.

Soud nenařizoval jednání ve věci, jak požadoval žalobce, neboť zjištění uvedené vady, spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a to ustanovení § 6 odst. 2 a § 5 odst. 3 daňového řádu, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, vede podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. ke zrušení rozhodnutí bez jednání. Z tohoto důvodu soud výrokem I. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil soud podle § 78 odst. 3 správního řádu i ke zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 15.3.2012, č.j. 3128/12-1500-506476. V novém řízení bude nutno poskytnout žalobci možnost seznámit se se žádostí správce daně o prodloužení lhůty, poskytnout mu prostor k vyjádření, a poté bude nutno opětovně ve věci rozhodnout. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán. Dalšími žalobními tvrzeními týkajícími se nepřiměřenosti prodloužené lhůty se soud nezabýval, neboť je žalobce bude moci uplatnit v novém řízení před žalovaným.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 26 150,- Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 4 200,- Kč za 2 úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté Auditorskou a daňovou kanceláří PKF, s.r.o. [převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 600,- Kč za s tím související 2 paušály po 300,- Kč a z částky 1 008,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku. Dále žalobci náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti skládající se z částky 5 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem [převzetí věci, podání kasační stížnosti, replika k vyjádření žalovaného, podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013],

z částky 900,- Kč za s tím související 3 paušály po 300,- Kč a z částky 2 142,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová